

STRUNE SVETA

Jože Udovič

Dihaš skrit med listi,
med praprotjo v somraku, pod mahom,
iščeš nove glasove
v prelivajočih se kapljah globin,
med koreninami, v žilah dreves,
v studencu, šumečem o sanjah zemlje,
v srcu, osamelem
pod strmimi stenami noči,
živiš in poješ, večni Orfej —
davni vetrovi so poškopili
svet s tvojo krvjo.

Komaj prebujene, začudene oči
— o kako se jim je bleščalo od skrivnosti —
so gledale tvoj obraz, vsak dan drugačen,
in tvoja mlada, trpka in svetla usta
med mladikami, v potokih tišine,
v molčečem tolmunu, pod oblaki,
in tvojo roko, ki se je svetila
na skritih strunah sveta.

Od tedaj poješ med slutnjami in srcem,
v neminljivem vonju ljubezni,
v neugasljivem jutru oči,
v svetlomračni globini samote,
poješ, ko se odpirajo vrata v neznano,
poješ, ko so vsa druga usta nema.

Sredi morja davnine
so nekoč ob samotnem otoku
mornarji zaslišali žalosten klic,
ki je oznanil: »Mrtev je veliki Pan!
In znova mornarji steklenih oči
čakajo v noči — radi bi oznanili
svetu, da si tudi ti
za zmeraj mrtev.

Mrzijo te, ker si oče sanj,
večno mladi bog čistih glasov,
pastir oblakov in zvezd.
Ne slišijo, kako govoriš
z besedami zemlje in morij in neba:
Odrinite od otoka, ki ga obliva noč!
Ne slišite, koliko pesmi
se prebuja v gnezdih vseh vetrov,
ne vidite nad zalivi
prerrojene svetlobe?
Ne čakajte sredi teme,
luč ne bo umrla.

TANTANTADRUJ

Ciril Kosmač

V pozni, jasni in rahlo vetrovni noči sem se vračal iz Pirana. Počasi sem se vzpenjal navkreber po ozki in strmi ulici, mrmraje ponavljal pripev tuje popevke, ki mi je bila ostala v ušesih, in se pogosto ustavljal ter zavzeto gledal in poslušal, kako se je jesenski veter igral z mesečno nočjo. Igral se je z njo kakor s tančico: svilen je švistelo okrog mene in nad mano, bledozlata luč pa se je mehko prelivala po položnih strehah in igrivo poplesavala po razvalovanem morju.

Tudi v mojem srcu je bilo prijetno vetrovno in v moji duši nenavadno svetlo. Spet so me obiskale tiste zlate ure, ki me vsega presvetijo in prezvonijo, da zapoje v meni tako radostno, kakor zapoje visoki poletni dan, ki obstane sredi zelene doline. Bilo je preveč lepo, zato sem vedel, da se bo vse kmalu stemnilo v tisto neznano in nepojmljivo hrepenenje, pomešano z grenkosladko tesnobo, ki me začne potiskati k pisanju. A vendar sem bil tako srečen, da bi rad vsemu in vsem povedal, kako lepo je živeti. In ker ni bilo nikjer žive duše, sem to povedal mrtoim; prav tedaj sem šel mimo pokopališča in se ozrl v posrebreni napis, ki se je svetlikal nad zaprtim vhodom.

»Resurrecturis,« sem tiho prebral, glasno pa sem rekel: »Lepo je živeti!«

A glej, moj glas se mi je zdel nekam čuden, globok in krhek, še bolj čuden pa je bil odmev mojih korakov.